

Den moderne heksejakta

MEDIER

Gunhild Thunem

Etter de siste dagers medieoppslag har jeg begynt å lure på om det bare er kvinnelige politikere som mottar gaver og forsøker å lure dem unna offentlighetens lys. Armbåndene til Liv Signe Navarsete og Magnhild Meltveit Kleppa har blitt blåst opp noe voldsomt i media. Teppene til Jonas Gahr Støre og kaffeserviset til Jens Stoltenberg har ikke fått tilnærmedesvis så mye spalteplass. Oppslagene om gaver som kvinnelige politikere har tusket til seg, føyer seg inn i rekken av andre medieoppslag.

Det ser ut til at man leter med lys og lykte for å finne feil og mangler ved kvinnelige politikere. Bagatellmessige forhold blir tatt ut av sin kontekst og blåst opp, og får en uforholdsmessig stor plass i mediabildet. Det er ikke lenge siden vi hadde store oppslag omen ulovlig oppsatt brygge. Denne «bryggen» blir av lokalbefolkningen i det aktuelle området, karakterisert som noen planker lagt på svaberget. Oppslagene om de mye omtalte gullarmbåndene blir av de gaveansvarlige i verftsneringen omtalt som storm i et varnglass – mens flere kommentatorer nå spår at armbåndene kan bli Navarsetes og Meltveit Kleppa sin bane.

Media har tidligere greid å felle Manuela Ramina Osmundsen og Åslaug Haga, som oppga at det voldsomme mediekjøret førte til en forverring av hennes helsesituasjon og ble en belastning for familien. Samtidig har det fra flere hold kommet oppfordringer til partiene om at vi trenger flere kvinner inn i politikken. Bruker man statistikk for å finne den gjennomsnittlige politikeren så er han en hvit mann på 50 år som tjener 60 prosent mer enn gjennomsnittet i befolkningen. Han er 50 prosent mer formuende enn allmuen og han tjener 29 prosent mer enn kvinnelige kollegaer. Dette er 13

BRENN, BRENN! Media slår hardt ned på kvinnelige politikeres feiltrinn, skriver Gunhild Thunem.

FOTO: ALEKSÅNDER ANDERSEN, SCANPIX

prosent mer enn nettolønnsforskjellen mellom kvinner og menn i Norge! Dersom politikerne skal speile mangfoldet i befolkningen, har vi altså en stor utfordring.

Når politiske partier blir stilt kritiske spørsmål om skjev kjønnsfordeling,

rene og andre politiske maktposisjoner til minst 40 prosent fram til valget 2011.

Det jeg vil kalle de siste dagers heksejakt på kvinnelige politikere kan kanskje gi en pekepinn om hvorfor kvinner vegrer seg for å engasjere seg i politikk? Medienes håndtering av disse sakene minner om offentlig mobbing. Kravene til politikere – og kanskje spesielt kvinnelige politikere – er blitt av en slik karakter at det kanskje ikke er så underlig at partiene har vansker med å finne kandidater. For kvinner som vurderer å engasjere seg i politikk vil nok denne håndteringen av kvinnelige politikere fungere som en advarsel.

«Støres tepper og kaffeserviset til Stoltenberg har ikke fått tilnærmedesvis så mye spalteplass»

får vi høre at det er fordi kvinner ikke vil og at partiene greier ikke å skaffe kvinner som er dyktige nok. De kan ikke føre opp en kvinne bare fordi hun er kvinne. De kan ikke velge bort dyktige menn på bekostning av kvinner, personer av en annen etnisk bakgrunn eller andre underrepresenterte grupper.

Det nærmer seg valg, og nominasjonskomiteene til alle de politiske partiene jobber på spreng for å sikre seg de beste kandidatene på listene sine. Kommunens Sentralforbund har i samarbeid med de politiske partiene gjennomført FoU-prosjektet «Selvsagt kvinner i politiske maktposisjoner». Målet er å øke andelen av kvinner i kommunesty-

Selvsagt skal politikere følge norske lover og regler. Har de gjort feil, må de rydde opp. Men det synes å være en viktig kjønnsforskjell her. Kanskje mottar mannlige politikere færre gaver, eller kanskje håndterer de spørsmålet på en ryddigere måte? Hvis svaret er ja, bør vi kanskje være glad for at de fleste politikerne er menn – vi må jo ha folk vi stoler på til å styre dette landet!

Gunhild Thunem,
rådgiver ved Senter for kunnskap
og likestilling (KUN)

Gunhild.Thunem@kun.nl.no